

Arrest

nr. 217 587 van 27 februari 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. DELVAUX
Stationsstraat 10 A
3800 SINT-TRUIDEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, handelend in haar hoedanigheid als voogd voor X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 november 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 september 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 december 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 januari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. DELVAUX, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 11 september 2017 België is binnengekomen, als niet-begeleide minderjarige vreemdeling, diende op 12 september 2017 een verzoek om internationale bescherming in. Verzoekers vingerafdrukken werden afgenomen in Bulgarije op 1 november 2016 en in Hongarije op 15 juni 2017.

1.2. Op 28 september 2018 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 28 september 2018 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 12/09/2017

Overdracht CGVS: 07/12/2017

U werd op 07 juni 2018 gehoord op het CGVS van 09.25h tot 12.05h, bijgestaan door een tolk die het Dari machtig is. Uw voogd Mevr. LKHASUREN, Bayarmaa en uw advocaat meester DELVAUX, Erwin waren het gehele persoonlijk onderhoud aanwezig.

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten geboren in de provincie Nangarhar, district Surkhrod, dorp Shamshapur. U bent heden zeventien jaar en dus minderjarig. U bent Tadzjiek van etnische origine en een soennitische moslim. In Afghanistan woonde u samen met uw moeder, uw oudere broer K. en uw jongere broer. Uw vader is een zestal jaar geleden overleden door ziekte. In Afghanistan liep u school tot de derde graad. U verklaart dat na de dood van uw vader, uw oudere broer nog een tijdlang in uw vader's winkel werkte. Daarna, ongeveer twee jaar voor uw vertrek, besloot uw broer bij de Locale Politie te gaan (Local Police). Hij kreeg hiervoor een opleiding. Hij werd vervolgens geplaatst in de controlepost in het dorp Manjoura, of soms in de post nabij de brug. Uw broer kwam eens in de maand naar huis, soms om de twee maanden. Op een dag kwam er thuis een brief van de Taliban die uw broer K. opriep om met hen samen te werken. Uw broer was toen in de checkpost en uw moeder bracht hem op de hoogte. De tweede (dreig-) brief kwam vier tot vijf dagen later- vijf tot zes dagen voor uw vertrek-, toen uw broer met verlof thuis was. Hij las de brief en zou het bespreken met zijn commandant. Omdat de dochter van uw oom ziek was, ging u met uw moeder en uw jongere broer naar het huis van uw oom. Uw broer K. bleef alleen thuis. Die nacht drongen de Taliban jullie huis binnen en werd uw broer vermoord. Uw familie werd gebeld door de bureu. Uw moeder en oom gingen naar huis voor de begrafenis van uw broer. De dag daarop gingen ook u en uw jongere broer naar huis. De volgende dag werd aan jullie deur een dreigbrief van de Taliban gevonden, waarin u werd opgeroepen om zich bij de Taliban te voegen, indien u dit niet zou doen zou u vermoord worden. Uw moeder liet de brief lezen door uw oom en verscheurde hem daarna uit boosheid. Jullie vertrokken naar het huis van huis van jullie oom in Sultanpur. Vandaaruit bent u vertrokken. Uw moeder en jongere broer verblijven nog steeds bij uw oom. U verliet Afghanistan in de 9de maand 1395 (komt overeen met oktober -november 2016). U reisde via diverse landen en via de Balkanroute verder naar België waar u op 12 september 2017 een vraag om internationale bescherming indiende.

Bij uw terugkeer vreest u de Taliban.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u volgende stukken neer: een opleidingsattest (print) afgegeven door Politiecommando van de provincie Nangarhar, regionaal commando 202 voor uw broer, enkele uitgeprinte foto's, een foto (print) van uzelf en uw broer, twee dreigbrieven van de Taliban, uw originele taskara en deze van uw broer.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er u een voogd toegewezen die u bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient door het commissariaat –generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van Vluchteling op grond van Art. 1, par. A, lid 2 niet kan worden

toegekend. U heeft immers onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er in hoofde van uw persoon een gegronde vrees voor vervolging kan worden vermoed zoals omschreven in bovenstaande Conventie, zijnde een persoonlijke vrees voor vervolging op grond van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging en/ of het behoren tot een welbepaalde sociale groep. Met name baseert u uw vrees voor vervolging op het profiel van uw oudere broer (CG p.9-11), waarvan u stelt dat hij werkzaam was voor de Locale politie (Local Police, LP). Echter, na grondige analyse van uw verklaringen moet worden vastgesteld, dat u noch het profiel van uw broer, noch zijn dood door toedoen van de Taliban en de daaruit voortvloeiende dreigementen ten aanzien van uzelf voldoende aannemelijk heeft gemaakt.

Aangaande het profiel van uw broer moet worden vastgesteld dat uw informatie over zijn profiel heel elementair is en ook onvoldoende accuraat. U verklaart dat uw broer twee jaar werkte voor de lokale politie (CG p.6). Deze verklaringen zijn niet in overeenstemming met het door u neergelegde attest van uw broer. U vroeg om internationale bescherming op 12 september 2017 en verklaart Afghanistan te hebben verlaten in de negende maand van 1395 (komt overeen met oktober-november 2016, CG p.14) enkele dagen nadat uw broer door Taliban werd gedood (CG p.13). Echter, het door u gepresenteerde opleidingsattest dat uw broer kreeg bij de start van zijn loopbaan, vermeldt dat hij een opleiding volgde van 5/12/1394 tot 5/1/1395 (komt overeen met 24 februari 2016 tot 25 maart 2016). Met andere woorden, uw bewering dat uw broer twee jaar bij de LP heeft gewerkt, klopt niet aangezien tussen het einde van zijn opleiding dd. 25 maart 2016 en uw vertrek uit Afghanistan in oktober-november 2016 er slechts zeven maanden zitten. Aangezien het attest zowat het enige objectief-verifieerbaar element van uw vluchtrelaas is, ondermijnt het niet overeenkomen van uw verklaring met het neergelegde document de geloofwaardigheid van uw bewering, namelijk dat uw broer twee jaar bij de LP heeft gewerkt. U geeft verder enkel algemene informatie over de werkzaamheden van uw broer (CG p.10), namelijk dat hij moest vechten als de post werd aangevallen door de Taliban. U verklaart hierover dat uw broer meestal in de post Manjoura verbleef (CG p.10) dat deel uitmaakt van uw dorp Shamshapur, en vlakbij het dorp Mokhod gelegen zou zijn. Op een gedetailleerde kaart van uw regio werden noch Manjoura noch Mokhod teruggevonden (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). U geeft geen doorleefd beeld van de checkpost waar uw broer zou hebben gewerkt. U verklaart dat recent de post van uw broer werd aangevallen, maar daar is geen berichtgeving van teruggevonden (zie COI-focus veiligheidssituatie in Jalalabad).

Verder geeft u enkele prints af van foto's van uw broer. Opvallend bij deze prints is dat de foto's bijzonder geposeerd zijn en merkwaardig genoeg staat er ook nergens een collega op of een ander element dat een (levendig) beeld geeft van de post waar uw broer zou hebben gewerkt. De prints van de foto's overtuigen onvoldoende. Het kan wel nog worden aangenomen dat de foto's van de man met het wapen en de foto op het attest dezelfde persoon betreffen, maar door de slechte kwaliteit is het niet overtuigend dat het ook echt om uw broer zou gaan wiens taskara u heeft neergelegd, met een foto van enkele jaren geleden. Uit het bovenstaande volgt dat uw verklaringen aangaande het profiel van uw broer onvoldoende overtuigen. Bovendien, zelfs indien uw broer een opleiding zou hebben gevolgd en slechts enkele maanden dienst zou hebben gedaan, dan nog zijn uw verklaringen over de bedreigingen vanwege de Taliban weinig geloofwaardig. Immers, het is weinig aannemelijk, dat uw broer die op zijn post door uw moeder op de hoogte was gebracht van een (dreig)brief, toch een vijftal dagen later op verlof naar huis zou komen, zonder verdere vragen te stellen over die brief. U gevraagd naar wat uw broer deed na die eerste brief, zegt u dat hij gewoon verder bleef werken, geen rekening houdend met de dreigbrief omdat hij niet wist van wie die kwam (CG p.12). Dit is toch een merkwaardige bewering aangezien toch algemeen geweten is dat Taliban het hebben gemunt op LP. Dat uw broer die eerste waarschuwing niet als alarmerend beschouwde is merkwaardig. Vervolgens komt hij na een vijftal dagen op verlof en wordt hem een tweede brief bezorgd. Het enige wat hij hierover zei, was dat hij er met zijn commandant over zou spreken (CG p.13). U verklaart dat uw broer bang was na deze tweede brief, maar nergens blijkt uit uw verklaringen dat hij enige voorzorgen nam. Integendeel, in deze context zou hij dan de nacht alleen hebben doorgebracht in jullie huis. U hierover bevraagd, verklaart u dat hij graag alleen was (CG p.14). Uw verklaring overtuigt niet, mede door het feit dat uw broer maar eens om de zoveel weken naar huis kwam. Dat de hele familie net dan naar het huis van uw oom zouden gaan, omdat diens dochter oom ziek was, overtuigt niet.

Ook de manier waarop uw broer zou zijn gedood, namelijk door een nachtelijke bestorming van jullie huis, roept twijfels op. Immers, uit objectieve informatie (waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier) blijkt dat de Taliban in Surkhrod heel andere modi operandi hanteren in hun strijd tegen LP en/ of andere veiligheidsdiensten.

Aangaande de dood van uw broer is het ook merkwaardig dat u in uw spontaan relaas zegt, dat u de dag na zijn begrafenis naar huis bent gegaan (CG p.8), terwijl u op een ander moment zegt dat u vijf tot zes

dagen in het huis van uw oom verbleef (CG p.13), omdat uw moeder het te gevaarlijk achtte om naar huis te gaan.

Wat er ook van zei, zelfs indien de neergelegde documenten (foto's en attest) uw broer betreffen, geeft u geen duidelijkheid over het feit of en hoelang hij bij de LP zou hebben gewerkt. Bovendien overtuigen uw verklaringen over de bedreiging en vervolging van uw broer niet. Het is dan ook weinig aannemelijk dat de Taliban na de beweerde dood van uw broer, aan u een dreigbrief zouden richten waarin ze u beschuldigen van spionage (CG p.14). In verband hiermee moet toch ook worden opgemerkt dat u van deze dreigbrief geen enkele melding heeft gemaakt ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken. Dat u dit niet heeft gedaan omdat men er niet naar gevraagd heeft, is een weinig acceptabele verklaring, aangezien het toch de reden was waarvoor u Afghanistan diende te verlaten (CG p.14-15). Met betrekking tot de door u neergelegde dreigbrieven en documenten, moet, in het licht van de bovenstaande observaties, gesteld worden dat documenten verklaringen pas kunnen ondersteunen voor zover deze verklaringen zelf geloofwaardig zijn, in casu quod non. Uit informatie waarover het Commissariaatgeneraal beschikt, blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg twijfelachtig is. Een kopie van deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier. Corruptie is wijdverbreid bij het verkrijgen van documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde.

Volledigheidshalve kan hier nog aan toegevoegd worden dat u verklaarde dat u een dreigbrief kreeg (die u niet voorlegt want uw moeder zou deze dreigbrief verscheurd hebben) waarin geschreven stond dat u de Taliban diende te vervoegen, zoniet ging u door hen vermoord worden (CG, p.8). Uit informatie waarover het CGVS verder beschikt blijkt dat gedwongen rekrutering van individuele personen door Taliban commandanten niet valt uit te sluiten, maar talrijke bronnen stellen dat deze vorm van directe dwang bij rekrutering eerder een uitzondering is. Het is dan ook merkwaardig dat de Taliban na de moord op uw broer besloten zouden hebben om van uw diensten gebruik te maken en u voor hen te laten werken. Uw asielaanvraag bevat geen enkel element dat nog maar de indruk zou kunnen wekken dat u een betrouwbare medestander zou zijn voor de Taliban. Uw broer is volgens uw verklaringen door hen vermoord. Indien de Taliban werkelijk zouden willen dat u met hen zou meewerken, kan immers verwacht worden dat de Taliban erop zouden moeten kunnen rekenen dat u zich niet tegen hen zou keren en hun doelstellingen in gevaar zou brengen. Uw aanvraag komt dus niet goed overeen met de algemene situatie in Afghanistan, waarbij jongeren vooral in de moskeeën zelf gerekruteerd worden voor de jihad, via de predikers van de imam of plaatselijke Talibancommandanten. Uit deze informatie blijkt nog dat rekrutering voor de Taliban meestal gebeurt volgens een patroon, waarbij de Taliban eerst oude bondgenoten aanspreken, veelal andere gewapende groeperingen, en oude netwerken herstellen. Commandanten van deze groeperingen rekruteren vervolgens zelf via hun stamgenoten, regiogenoten of andere connecties. Daarnaast is er sprake van ideologische en religieuze beïnvloeding en propaganda door islamitische bewegingen in moskeeën en madrassa's. Uit dezelfde informatie blijkt dat de individuele gedwongen rekrutering slechts bij uitzondering plaatsvindt. Dat eerst uw broer vermoord zou worden en u vervolgens onder druk gezet wordt de Taliban te vervoegen, op straffe van de dood indien u hen niet zou vervoegen, lijkt dan ook helemaal niet in dit plaatje te passen.

Het feit dat u een minderjarige bent doet geen afbreuk aan bovenvermelde vaststellingen, ook van een minderjarige kan verwacht worden dat hij op een geloofwaardige manier zijn gegronde vrees voor vervolging of zijn reëel risico op ernstige schade kan aantonen.

Dat u ten slotte verklaarde dat u langs tal van Europese landen bent gepasseerd zonder klaarblijkelijk de noodte voelen in één van deze veilige landen asiel aan te vragen, ondermijnt uw vrees voor vervolging verder in belangrijke mate. Van een asielzoeker die uit vrees voor zijn leven zijn land van herkomst is ontvlucht kan echter worden verwacht dat hij onmiddellijk internationale bescherming aanvraagt in het land waar hij toevlucht zoekt (Verklaring DVZ, vraag 32).

Uit het bovenstaande volgt dat u de hoedanigheid van Vluchteling niet kan worden toegekend. Evenmin heeft u aangetoond een risico te hebben op ernstige schade zoals begrepen in art. 48/4, par. 2, b van de Vreemdelingenwet en wordt u de subsidiaire bescherming overeenkomstig dit artikel geweigerd.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is

dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen. Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in het district Surkhrod te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 20 februari 2018 en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad echter groter is dan de districtsgrenzen aanduiden.

Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, en Surkh Rod, respectievelijk ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt.

De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de typologie van het geweld in de districten Jalalabad, Behsud en Surkhrod gelijklopend is. In alle drie de districten kan het gros van het geweld toegeschreven worden aan de taliban of ISKP. Het geweld is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met brembommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook enkele complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden.

Hoewel het geweld in de drie districten voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is niet van dien aard dat het inwoners van Jalalabad, Behsud of Surkhrod dwingt hun woonplaats te verlaten. De drie districten blijken daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat ISKP actief is in de provincie Nangarhar, en er de taliban en ANSF bestrijdt. ISKP is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de het district Surkhrod met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Surkhrod actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Surkhrod aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Surkhrod. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusies niet wijzigen. Uw taskara en deze van uw broer zijn een loutere aanwijzing van uw identiteit die hier verder niet ter discussie staat. Het attest van uw broer (prints), de foto's (prints) en de dreigbrieven werden bovenstaand voldoende besproken. Uit informatie (toegevoegd aan het administratieve dossier) blijkt bovendien, dat Afghaanse documenten een zeer beperkte bewijswaarde hebben omdat via corruptie en/ of op de zwarte markt tegen betaling gelijk welk document kan worden verkregen. Afghaanse documenten hebben dan ook pas enige waarde als ze een voldoende geloofwaardig relaas ondersteunen, wat in casu niet het geval is.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een schending aan van de volgende bepalingen:

*“het artikel 1, par. A, al. 2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951;
de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen;
de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 49, 49/2 en volgende, artikel 52 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, alsmede de uitvoeringsbesluiten van de Wet van 15 december 1980;”.*

Hij voert concreet aan als volgt:

“De CGVS stelt vast dat verzoeker zijn vrees voor vervolging baseert op het profiel van zijn oudere broer (CG p.9-11), waarvan hij stelt dat hij werkzaam was voor de Locale politie (Local Police), LP).

Echter, na grondige analyses van de verklaringen moet worden vastgesteld, dat verzoeker noch het profiel van zijn broer, noch zijn dood door toedoen van de Taliban en de daaruit voortvloeiende dreigementen ten aanzien van verzoeker zelf voldoende aannemelijk heeft gemaakt.

Verzoeker heeft - op aanraden van de smokkelaar en Afghaanse jongeren die hij in België ontmoet - niet geheel de waarheid gezegd.

De broer van verzoeker is - in tegenstelling tot de eerdere verklaringen van verzoeker - nog steeds in leven. Hij is nog altijd lid van de Lokale Politie.

De ouders van verzoeker zijn, toen verzoeker nog heel jong was, vanuit Nangarhar naar Pakistan gevlucht. Zijn vader was afkomstig van Khogyani, zijn moeder was afkomstig uit Surkhrod. De familie beschikte over een Afghan Citizen Proof of Registration in Pakistan, m.a.w. zij waren daar geregistreerd als Afghaanse vluchtelingen.

De tweede helft van 2015 is de moeder van verzoeker met haar gezin teruggekeerd naar Surkhrod. Vader was ondertussen overleden.

De broer van verzoeker heeft dan in februari 2016 (begin opleiding - zie attest) dienst genomen bij de lokale politie.

Verzoeker maakt voorbehoud om in de loop van de procedure deze gegevens te staven met behulp van documenten, dewelke hij bij zijn familieleden heeft opgevraagd, maar thans nog niet heeft bekomen.

Verzoeker vraagt asiel, minstens subsidiaire bescherming omwille van het feit hij als broer van een politieman een bijzonder risico loopt in Afghanistan. Leden van politie, leger, overheidspersoneel en hun familie worden door de Taliban als vijanden beschouwd en zijn het doelwit van aanslagen. Verzoeker wordt door het feit dat zijn broer een politieman is door de Taliban evenzeer als een tegenstander beschouwd.

Hij heeft dan ook een gegronde vrees voor vervolging zoals omschreven in Vluchtelingenconventie, zijnde een persoonlijke vrees voor vervolging op grond van zijn nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging en/of het behoren tot een welbepaalde sociale groep (in casu familie van overheidspersoneel, politie, leger).

Daarnaast laat verzoeker gelden dat er in Nangarhar een ernstig veiligheidsprobleem bestaat omwille van het ernstig binnenlands conflict aldaar.

Verzoeker als minderjarige terugsturen zou in de gegeven omstandigheden een onmenselijke en vernederende behandeling inhouden en een schending betekenen van artikel 3 van het EVRM. De veiligheid van de minderjarige is in geval van terugkeer allerm minst gegarandeerd nu familieleden van overheidspersoneel, waaronder politieagenten het slachtoffer kunnen worden van ontvoeringen, aanslagen, bedreiging en/of intimidatie.

Verzoeker herhaalt dat er in zijn hoofd wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging, zoals omschreven in de vluchtelingenconventie van Genève, dient te worden vastgesteld.

De Afghaanse overheid is niet bij machte haar burgers en in casu jongeren de nodige bescherming te geven.

Er is een acuut gevaar voor vervolging omwille van zijn precair statuut als behorende tot de sociale groep van jongeren, familieleden van militairen, politiemannen in Afghanistan.

In die zin beantwoordt de problematiek van verzoeker aan de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Het is daarnaast duidelijk dat verzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals omschreven in de definitie van subsidiaire bescherming.

Verzoeker vraagt de Raad hem de hoedanigheid van vluchteling dienen toe te kennen, minstens subsidiaire bescherming.

Verzoeker verwijst naar ernstige schade in de zin van:

Doodstraf of executie

Foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in zijn land van herkomst

Ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Art. 48/4 par. 1 Vr W : De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en geen beroep kan doen op artikel 9 ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan krachtens artikel 39/2 par. 1, tweede lid van de vreemdelingenwet :

1° de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevestigen of hervormen;

2° de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vernietigen hetzij omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de in 1° bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen.

Desgevallend zal de Raad met betrekking tot het profiel van verzoeker, familielid van een politieman, aanvullende onderzoeksmaatregelen willen bevelen.

Verzoeker geeft aan dat hij een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 par. 2, b van de vreemdelingenwet loopt bij terugkeer naar Afghanistan, (onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in haar land van herkomst.).

Verzoeker verwijst naar artikel 3 het Europees Mensenrechtenverdrag.

Het terugsturen van verzoeker als minderjarige naar een omgeving waar hij moet vrezen voor ontvoering, mishandeling houdt een onmenselijke of vernederende behandeling in.

Verzoeker stelt vast dat in de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met het hoger belang van de minderjarige, terwijl het duidelijk is dat het in zijn belang is dat hij kan opgroeien in een veilige, niet traumatiserende omgeving, te weten in België.

Verzoeker laat tenslotte gelden dat hij afkomstig is uit de provincie Nangarhar. Verzoeker roept dan ook de subsidiaire bescherming in o.v. zijn afkomst uit een onveilig gebied in Afghanistan."

2.1.2. In een aanvullende nota van 3 januari 2019 brengt de commissaris-generaal volgende documenten ter kennis:

- UNHCR's "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan" van 30 augustus 2018;
- EASO-rapport "Afghanistan Security Situation-update" van mei 2018;
- EASO-rapport "Guidance Note and Common Analysis" van juni 2018.

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

Een resem aangevoerde rechtsregels die verzoeker geschonden acht, en een theoretische uiteenzetting over een aantal van deze bepalingen laat op zich niet toe om vast te stellen dat verzoeker een nood heeft aan internationale bescherming.

2.3. Wat de weigering van de vluchtelingenstatus betreft, beperkt verzoekers verweer zich tot twee elementen: (1) dat hij heeft gelogen over de dood van zijn broer, die nog steeds lid is van de lokale politie en (2) dat hij met zijn gezin naar Pakistan zou zijn gevlucht en zij daar werden geregistreerd als vluchteling, alvorens zij de tweede helft van 2015 terugkeerden naar Surkhrod.

Gelet op het feit dat verzoeker geen enkel begin van bewijs bijbrengt van deze nieuwe verklaringen, kan de Raad slechts vaststellen dat verzoeker in gebreke blijft om zijn verzoek om internationale bescherming te staven. Verzoeker heeft aangegeven in het verzoekschrift van 2 november 2018 dat hij deze nieuwe gegevens in de loop van de procedure zou staven met behulp van documenten, die hij bij zijn familie heeft

opgevraagd. Tot de sluiting van de debatten, ter terechtzitting van 11 januari 2019, werden geen nieuwe documenten aan het dossier toegevoegd.

Verzoeker diende alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen, zodat de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met hem kunnen worden beoordeeld (artikel 48/6, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet). Deze elementen omvatten onder meer zijn verklaringen en alle documentatie of stukken in zijn bezit met betrekking tot zijn identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Gelet op het ontbreken van deze elementen, leidt de Raad hieruit een negatieve indicatie af met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van verzoekers relaas, omdat hij ook geen bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. In zoverre verzoeker verwijst naar het hoger belang van het kind, merkt de Raad op dat dit in de eerste plaats een hereniging met zijn ouders inhoudt.

Gelet op bovenstaande vaststellingen bevestigt de Raad de beoordeling door de commissaris-generaal van verzoekers verklaringen en neergelegde documenten. Deze beoordeling is correct en pertinent, en vindt steun in het administratief dossier:

“Er dient door het commissariaat –generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van Vluchteling op grond van Art. 1, par. A, lid 2 niet kan worden toegekend. U heeft immers onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er in hoofde van uw persoon een gegronde vrees voor vervolging kan worden vermoed zoals omschreven in bovenstaande Conventie, zijnde een persoonlijke vrees voor vervolging op grond van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging en/ of het behoren tot een welbepaalde sociale groep. Met name baseert u uw vrees voor vervolging op het profiel van uw oudere broer (CG p.9-11), waarvan u stelt dat hij werkzaam was voor de Locale politie (Local Police, LP). Echter, na grondige analyse van uw verklaringen moet worden vastgesteld, dat u noch het profiel van uw broer, noch zijn dood door toedoen van de Taliban en de daaruit voortvloeiende dreigementen ten aanzien van uzelf voldoende aannemelijk heeft gemaakt.

Aangaande het profiel van uw broer moet worden vastgesteld dat uw informatie over zijn profiel heel elementair is en ook onvoldoende accuraat. U verklaart dat uw broer twee jaar werkte voor de lokale politie (CG p.6). Deze verklaringen zijn niet in overeenstemming met het door u neergelegde attest van uw broer. U vroeg om internationale bescherming op 12 september 2017 en verklaart Afghanistan te hebben verlaten in de negende maand van 1395 (komt overeen met oktober-november 2016, CG p.14) enkele dagen nadat uw broer door Taliban werd gedood (CG p.13). Echter, het door u gepresenteerde opleidingsattest dat uw broer kreeg bij de start van zijn loopbaan, vermeldt dat hij een opleiding volgde van 5/12/1394 tot 5/1/1395 (komt overeen met 24 februari 2016 tot 25 maart 2016). Met andere woorden, uw bewering dat uw broer twee jaar bij de LP heeft gewerkt, klopt niet aangezien tussen het einde van zijn opleiding dd. 25 maart 2016 en uw vertrek uit Afghanistan in oktober-november 2016 er slechts zeven maanden zitten. Aangezien het attest zowat het enige objectief-verifieerbaar element van uw vluchtrelaas is, ondermijnt het niet overeenkomen van uw verklaring met het neergelegde document de geloofwaardigheid van uw bewering, namelijk dat uw broer twee jaar bij de LP heeft gewerkt. U geeft verder enkel algemene informatie over de werkzaamheden van uw broer (CG p.10), namelijk dat hij moest vechten als de post werd aangevallen door de Taliban. U verklaart hierover dat uw broer meestal in de post Manjoura verbleef (CG p.10) dat deel uitmaakt van uw dorp Shamshapur, en vlakbij het dorp Mokhod gelegen zou zijn. Op een gedetailleerde kaart van uw regio werden noch Manjoura noch Mokhod teruggevonden (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). U geeft geen doorleefd beeld van de checkpost waar uw broer zou hebben gewerkt. U verklaart dat recent de post van uw broer werd aangevallen, maar daar is geen berichtgeving van teruggevonden (zie COI-focus veiligheidssituatie in Jalalabad).

Verder geeft u enkele prints af van foto's van uw broer. Opvallend bij deze prints is dat de foto's bijzonder geposeerd zijn en merkwaardig genoeg staat er ook nergens een collega op of een ander element dat een (levendig) beeld geeft van de post waar uw broer zou hebben gewerkt. De prints van de foto's overtuigen onvoldoende.

Het kan wel nog worden aangenomen dat de foto's van de man met het wapen en de foto op het attest dezelfde persoon betreffen, maar door de slechte kwaliteit is het niet overtuigend dat het ook echt om uw broer zou gaan wiens taskara u heeft neergelegd, met een foto van enkele jaren geleden. Uit het bovenstaande volgt dat uw verklaringen aangaande het profiel van uw broer onvoldoende overtuigen. Bovendien, zelfs indien uw broer een opleiding zou hebben gevolgd en slechts enkele maanden dienst

zou hebben gedaan, dan nog zijn uw verklaringen over de bedreigingen vanwege de Taliban weinig geloofwaardig. Immers, het is weinig aannemelijk, dat uw broer die op zijn post door uw moeder op de hoogte was gebracht van een (dreig)brief, toch een vijftal dagen later op verlof naar huis zou komen, zonder verdere vragen te stellen over die brief. U gevraagd naar wat uw broer deed na die eerste brief, zegt u dat hij gewoon verder bleef werken, geen rekening houdend met de dreigbrief omdat hij niet wist van wie die kwam (CG p.12). Dit is toch een merkwaardige bewering aangezien toch algemeen geweten is dat Taliban het hebben gemunt op LP. Dat uw broer die eerste waarschuwing niet als alarmerend beschouwde is merkwaardig. Vervolgens komt hij na een vijftal dagen op verlof en wordt hem een tweede brief bezorgd. Het enige wat hij hierover zei, was dat hij er met zijn commandant over zou spreken (CG p.13). U verklaart dat uw broer bang was na deze tweede brief, maar nergens blijkt uit uw verklaringen dat hij enige voorzorgen nam. Integendeel, in deze context zou hij dan de nacht alleen hebben doorgebracht in jullie huis. U hierover bevraagd, verklaart u dat hij graag alleen was (CG p.14). Uw verklaring overtuigt niet, mede door het feit dat uw broer maar eens om de zoveel weken naar huis kwam. Dat de hele familie net dan naar het huis van uw oom zouden gaan, omdat diens dochter oom ziek was, overtuigt niet.

Ook de manier waarop uw broer zou zijn gedood, namelijk door een nachtelijke bestorming van jullie huis, roept twijfels op. Immers, uit objectieve informatie (waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier) blijkt dat de Taliban in Surkhrod heel andere modi operandi hanteren in hun strijd tegen tegen LP en/ of andere veiligheidsdiensten.

Aangaande de dood van uw broer is het ook merkwaardig dat u in uw spontaan relaas zegt, dat u de dag na zijn begrafenis naar huis bent gegaan (CG p.8), terwijl u op een ander moment zegt dat u vijf tot zes dagen in het huis van uw oom verbleef (CG p.13), omdat uw moeder het te gevaarlijk achtte om naar huis te gaan.

Wat er ook van zei, zelfs indien de neergelegde documenten (foto's en attest) uw broer betreffen, geeft u geen duidelijkheid over het feit of en hoelang hij bij de LP zou hebben gewerkt. Bovendien overtuigen uw verklaringen over de bedreiging en vervolging van uw broer niet. Het is dan ook weinig aannemelijk dat de Taliban na de beweerde dood van uw broer, aan u een dreigbrief zouden richten waarin ze u beschuldigen van spionage (CG p.14). In verband hiermee moet toch ook worden opgemerkt dat u van deze dreigbrief geen enkele melding heeft gemaakt ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken. Dat u dit niet heeft gedaan omdat men er niet naar gevraagd heeft, is een weinig acceptabele verklaring, aangezien het toch de reden was waarvoor u Afghanistan diende te verlaten (CG p.14-15). Met betrekking tot de door u neergelegde dreigbrieven en documenten, moet, in het licht van de bovenstaande observaties, gesteld worden dat documenten verklaringen pas kunnen ondersteunen voor zover deze verklaringen zelf geloofwaardig zijn, in casu quod non. Uit informatie waarover het Commissariaatgeneraal beschikt, blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg twijfelachtig is. Een kopie van deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier. Corruptie is wijdverbreid bij het verkrijgen van documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde.

Volledigheidshalve kan hier nog aan toegevoegd worden dat u verklaarde dat u een dreigbrief kreeg (die u niet voorlegt want uw moeder zou deze dreigbrief verscheurd hebben) waarin geschreven stond dat u de taliban diende te vervoegen, zoniet ging u door hen vermoord worden (CG, p.8). Uit informatie waarover het CGVS verder beschikt blijkt dat gedwongen rekrutering van individuele personen door taliban commandanten niet valt uit te sluiten, maar talrijke bronnen stellen dat deze vorm van directe dwang bij rekrutering eerder een uitzondering is. Het is dan ook merkwaardig dat de taliban na de moord op uw broer besloten zouden hebben om van uw diensten gebruik te maken en u voor hen te laten werken. Uw asielrelaas bevat geen enkel element dat nog maar de indruk zou kunnen wekken dat u een betrouwbare medestander zou zijn voor de taliban. Uw broer is volgens uw verklaringen door hen vermoord.

Indien de taliban werkelijk zouden willen dat u met hen zou meewerken, kan immers verwacht worden dat de taliban erop zouden moeten kunnen rekenen dat u zich niet tegen hen zou keren en hun doelstellingen in gevaar zou brengen.

Uw relaas komt dus niet goed overeen met de algemene situatie in Afghanistan, waarbij jongeren vooral in de moskeeën zelf gerekruteerd worden voor de jihad, via de preken van de imam of plaatselijke talibancommandanten. Uit deze informatie blijkt nog dat rekrutering voor de taliban meestal gebeurt volgens een patroon, waarbij de taliban eerst oude bondgenoten aanspreken, veelal andere gewapende-groeperingen, en oude netwerken herstellen. Commandanten van deze groeperingen rekruteren

vervolgens zelf via hun stamgenoten, regiogenoten of andere connecties. Daarnaast is er sprake van ideologische en religieuze beïnvloeding en propaganda door islamitische bewegingen in moskeeën en madrassa's. Uit dezelfde informatie blijkt dat de individuele gedwongen rekrutering slechts bij uitzondering plaatsvindt. Dat eerst uw broer vermoord zou worden en u vervolgens onder druk gezet wordt de taliban te vervoegen, op straffe van de dood indien u hen niet zou vervoegen, lijkt dan ook helemaal niet in dit plaatje te passen.

Het feit dat u een minderjarige bent doet geen afbreuk aan bovenvermelde vaststellingen, ook van een minderjarige kan verwacht worden dat hij op een geloofwaardige manier zijn gegronde vrees voor vervolging of zijn reëel risico op ernstige schade kan aantonen.

Dat u ten slotte verklaarde dat u langs tal van Europese landen bent gepasseerd zonder klaarblijkelijk de noodte voelen in één van deze veilige landen asiel aan te vragen, ondermijnt uw vrees voor vervolging verder in belangrijke mate. Van een asielzoeker die uit vrees voor zijn leven zijn land van herkomst is ontvlucht kan echter worden verwacht dat hij onmiddellijk internationale bescherming aanvraagt in het land waar hij toevlucht zoekt (Verklaring DVZ, vraag 32)."

"De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusies niet wijzigen. Uw taskara en deze van uw broer zijn een loutere aanwijzing van uw identiteit die hier verder niet ter discussie staat. Het attest van uw broer (prints), de foto's (prints) en de dreigbrieven werden bovenstaand voldoende besproken. Uit informatie (toegevoegd aan het administratieve dossier) blijkt bovendien, dat Afghaanse documenten een zeer beperkte bewijswaarde hebben omdat via corruptie en/ of op de zwarte markt tegen betaling gelijk welk document kan worden verkregen. Afghaanse documenten hebben dan ook pas enige waarde als ze een voldoende geloofwaardig relaas ondersteunen, wat in casu niet het geval is."

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts maakt verzoeker met zijn algemeen, vaag en ongestaafd betoog niet aannemelijk dat hij bij een terugkeer naar Shamshapur, in het district Surkhrod in de provincie Nangarhar, met socio-economische of humanitaire moeilijkheden riskeert te worden geconfronteerd die een dermate niveau van hardheid bereiken dat zij zouden oplopen tot een mensonterende behandeling in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet. In het dossier van verzoeker zijn er alvast geen elementen aanwezig die een dergelijke situatie suggereren.

Het staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Afghanistan een gewapend conflict is. Dit blijkt genoegzaam uit de UNHCR's "Eligibility Guidelines for assessing the International protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 30 augustus 2018.

Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift naar de verslechterde veiligheidssituatie in Afghanistan, doch de Raad stelt vast, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, dat het gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt, maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of hij in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c).

In casu werd in de bestreden beslissing omstandig en pertinent gemotiveerd waarom verzoekers nood aan internationale bescherming op basis van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet aan de hand van de veiligheidssituatie in het district Surkhrod in de provincie Nangarhar moet worden beoordeeld. Verzoeker betwist deze motivering niet in zijn verzoekschrift.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet stelt de bestreden beslissing terecht als volgt:

“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 20 februari 2018 en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad echter groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, en Surkh Rod, respectievelijk ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de typologie van het geweld in de districten Jalalabad, Behsud en Surkhrod gelijklopend is. In alle drie de districten kan het gros van het geweld toegeschreven worden aan de taliban of ISKP. Het geweld is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met bermbommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook enkele complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisereerd worden.

Hoewel het geweld in de drie districten voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is niet van dien aard dat het inwoners van Jalalabad, Behsud of Surkhrod dwingt hun woonplaats te verlaten. De drie districten blijken daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat ISKP actief is in de provincie Nangarhar, en er de taliban en ANSF bestrijdt. ISKP is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de het district Surkhrod met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van “open combat” of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Surkhrod actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Surkhrod aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Surkhrod. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.”

De Raad merkt op dat de informatie toegevoegd door de commissaris-generaal in zijn aanvullende nota deze analyse genoegzaam bevestigt.

Verzoekers betoog kan geen afbreuk doen aan voorgaande vaststellingen.

Hoewel dit de uitzonderlijke situatie betreft waarbij collectieve elementen een belangrijke rol spelen, moet niettemin het verzoek om internationale bescherming ook systematisch individueel worden onderzocht en dit in verhouding tot de twee andere in artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet bedoelde situaties.

Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde vluchtmotieven en de situatie waarbij rekening wordt gehouden met zijn persoonlijke omstandigheden, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker brengt verder geen enkel concreet element aan.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Shamshapur, in het district Surkhrod in de provincie Nanagarhar, een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de Vreemdelingenwet.

2.5. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig februari tweeduizend negentien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP